

DE MEISJES

Emma Cline

De meisjes

Vertaald uit het Amerikaans door
Tjadine Stheeman

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Eerste druk, juni 2016

Tweede druk, juli 2016

Oorspronkelijke titel: *The Girls*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Random House, an imprint and division of Penguin Random House LLC, New York, 2016

© Emma Cline, 2016

© Vertaling uit het Amerikaans: Tjadine Stheeman, 2016

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

© Omslagontwerp: Peter Mendelsund | Penguin Random House

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Dog and Pony Amsterdam

Auteursfoto: © Megan Cline

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2614 8

ISBN 978 90 488 2615 5 (e-book)

NUR 302

www.emmacline.com

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik hoorde gelach en keek op, ik zag de meisjes en bleef kijken.

Het eerste wat me opviel was hun lange, ongekamde haar. Daarna hun sieraden die fonkelden in de zon. De drie meisjes waren te ver weg om hun gezichten duidelijk te kunnen zien, maar dat maakte niet uit: ik wist zo ook wel dat ze anders waren dan de rest van de mensen in het park. Gezinnen die ongedurig in de rij stonden te wachten op worstjes en hamburgers van de grill. Vrouwen in geruite blouses die tegen hun vriendjes aan hingen, kinderen die eucalyptusknoppen gooiden naar de verwilderd ogende, rondrennende kippen. Deze langharige meisjes leken boven het hele gebeuren te zweven, tragisch losgezongen. Als prinsessen in ballingschap.

Ik gaapte de meisjes openlijk, schaamteloos aan: volgens mij was de kans klein dat ze mijn kant op zouden kijken en me in de gaten zouden krijgen. Mijn hamburger lag vergeten op mijn schoot, de wind voerde een vislucht aan vanaf de rivier. Het was de leeftijd waarop ik andere meisjes direct beoordeelde en classificeerde; ik hield continu de score bij van mijn eigen minpunten, en in een oogopslag zag ik dat het meisje met het donkere haar de mooiste was. Dat had ik al verwacht, nog voordat ik hun gezichten goed had kunnen bekijken. Er hing iets buitenaards om haar heen; een groezelig wijd jurkje bedekte amper haar kont. Ze werd geflankeerd door een magere roodharige en een wat ouder ogend meisje, al even onverschillig slordig gekleed. Alsof ze uit een meer waren opgedregd. Hun prullerige ringen als een extra rij vingerkootjes. Ze verkeerden op een onduidelijke drempel, mooi en lelijk tegelijk, en

hun aanwezigheid trok een rimpeling van waakzaamheid door het park. Moeders die om zich heen keken waar hun kinderen waren, bevangen door een gevoel dat ze niet goed konden duiden. Vrouwen die de hand van hun vriend pakten. De zon die zoals altijd door de bomen piekte – de slaperige wilgen, de warme wind die over de picknickdekens blies – maar het vertrouwde van de dag werd verstoord door de meisjes die de vaste orde ontregelden. Soepel en achteloos, als haaien die plotseling opduiken uit het water.

Deel een

Het begint met de Ford die voor de smalle oprit staat, de augustus-avond zwanger van de zoete lucht van kamperfoelie. De meisjes op de achterbank houden elkaars hand vast, de raampjes open om de avondlucht naar binnen te laten stromen. De radio staat aan totdat de bestuurder, plots nerveus, hem uitzet.

Ze klimmen over het met kerstlichtjes versierde hek. Eerst komen ze langs de verstomde stilte van de bewakerswoning; de huisbewaker doet een dutje op de bank, met zijn blote voeten onder zich gevouwen als twee broden. Zijn vriendin staat in de badkamer haar vage halvemaantjes oogschaduw weg te poetsen.

Dan het grote huis, waar ze de vrouw die in de logeerkamer ligt te lezen de stuipen op het lijf jagen. Het glas water trillend op het nachtkastje, het klamme katoen van haar onderbroek. Haar zoontje van vijf ligt naast haar en mompelt, vechtend tegen de slaap, cryptische onzinwoordjes.

Ze drijven iedereen de woonkamer in. Het moment dat de doodsbanige mensen de prettige alledaagsheid van hun bestaan beseffen – het eerste slokje sinaasappelsap, de steile helling genomen op de fiets – is al voorbij. Hun gezichten transformeren als luiken die opengaan; het ontsluiten achter de ogen.

Ik had me die avond zo dikwijls in gedachten voorgesteld. De donkere weg door de heuvels, de zonloze zee. Een vrouw geveld op het nachtelijke gras. En hoewel de details in de loop der jaren zijn vervaagd, een tweede en derde huid hebben gekregen, was dat

mijn eerste ingeving toen ik rond middernacht het slot opengeramd hoorde worden.

De onbekende voor de deur.

Ik wachtte tot het geluid zijn herkomst zou onthullen. Een buurjongetje dat bonkend de vuilnisbak naar de stoep sleepte. Een hert dat door de struiken banjerde. Meer kon het niet zijn, hield ik mezelf voor, dit kabaal ergens ver weg in het huis, en ik probeerde voor me te zien hoe onschuldig de kamers morgen in het daglicht weer zouden zijn, kalm en ongevaarlijk.

Maar het lawaai hield aan en vermengde zich luid en duidelijk met de realiteit. In de andere kamer klonk gelach. Stemmen. Het geluid van de vacuüm trekkende koelkastdeur. Ik zocht driftig naar een verklaring maar kwam steeds weer uit bij het ergste scenario. Dat ik, na alles wat ik had meegemaakt, op deze manier aan mijn eind zou komen. Opgesloten in andermans huis, tussen de voorwerpen en gewoonten van andermans leven. Mijn blote benen, bedekt met spataderen – hoe zwak zou ik overkomen op de indringers: een vrouw van middelbare leeftijd die in een hoekje probeert weg te kruipen.

Ik lag in bed vlug te ademen terwijl ik gespannen naar de dichte deur keek. Wachtend op de belagers, de gruwelen die ik in gedachten zag namen een menselijke gedaante aan en kwamen de kamer in: ik besepte dat er geen sprake van dramatiek zou zijn. Alleen de doffe doodsangst, de fysieke pijn die doorstaan moest worden. Ik zou niet proberen te ontsnappen.

Pas toen ik het meisje hoorde, kwam ik mijn bed uit. Ze had een hoge, kinderlijke stem. Al had me dat niet gerust moeten stellen: Suzanne en de anderen waren ook meisjes geweest, en daar was niemand iets mee opgeschoten.

Ik verbleef in een geleend huis. Voor het raam stond de donkere compacte cipres, in de lucht een ziltige zweem. Ik at op de pri-

mitieve manier zoals ik als kind had gedaan: een bergje spaghetti bedekt met een moslaag kaas. De nietige belletjes van frisdrank in mijn keel. Eén keer per week gaf ik Dans planten water. Een voor een bracht ik ze naar binnen en zette ze in bad, waarna ik de kraan opendeed totdat de potaarde borrelde van het vocht. Het was me al een paar keer gebeurd dat ik in een hoopje dorre bladeren stond te douchen.

De erfenis die was overgebleven van mijn grootmoeders filmcarrière – de uren dat ze haar oorlogszuchtige lach op het witte doek had getoond, haar stijve krullenkapsel – had ik al tien jaar geleden opgemaakt. Ik droeg zorg voor de tussenruimtes in de levens van anderen, verdiende de kost als inwonende hulp. Ik cultiveerde een beschaafde onzichtbaarheid in seksloze kleren, op mijn gezicht de sympathieke, ondoorgrondelijke uitdrukking van een tuinornament. Dat sympathieke was belangrijk, de truc van onzichtbaarheid leek alleen te werken als het in de gebruikelijke orde der dingen paste. Alsof het iets was wat ik ook wilde. Het werk was divers. Soms moest ik passen op een kind met een bepaalde stoornis, dat bang was voor stopcontacten en verkeerslichten. Of op een bejaarde dame, die naar talkshows keek terwijl ik lichttroze gelcapsules als tere snoepjes op een schoteltje voor haar uittelde.

Toen mijn laatste klus erop zat en er geen nieuwe in het verschiet lag, bood Dan me zijn vakantiehuis aan – het bezorgde gebaar van een oude vriend – alsof ik hem daar een plezier mee deed. Het licht door het dakraam gaf de kamers een troebele aquariumgloed en door het vocht zette het houtwerk uit. Alsof het huis ademhaalde.

Het strand was niet drukbezocht. Te koud, geen oesters. Er liep maar één weg door het dorp en aan weerskanten daarvan stonden trailers op rommelige lapjes grond – windmolentjes die klapperden in de wind, houten plankieren die vol lagen met zongebleekte reddingsboeien en zwemvesten, de accessoires van eenvoudig levende mensen. Soms rookte ik een jointje van de kruimelige, scherpe marihuana die ik van mijn oude huisbaas had gekregen en liep daarna

naar de winkel in het dorp. Een uitvoerbare taak, even duidelijk afgebakend als het afwassen van een bord. Het was of vuil of schoon, een tweedeling die ik fijn vond, omdat de dag erdoor werd geschraagd.

Buiten kwam ik zelden iemand tegen. De meeste tieners in het dorp leken een gruwelijke plattelandsdood te sterven: ik had gehoord over een fataal auto-ongeluk midden in de nacht, over een logeerpartij in een camper in een garage die was geëindigd in koolmonoxidevergiftiging, over een dode footballspeler. Ik wist niet of het inherent was aan het leven op het platteland – het overschot aan tijd en verveling en crossauto's – of dat het typisch voor Californië was, iets in het korrelige licht wat aanzette tot risicogedrag en roekeloze filmachtige stunts.

Ik was nog niet één keer in zee geweest. Een serveerster in het café vertelde dat dit het broedgebied was van de witte haai.

Ze keken op van het felle keukenlicht als wasberen die betrapt worden in de vuilnisbak. Het meisje slaakte een gillette. De lange slungelige jongen richtte zich op. Ze waren maar met z'n tweeën. Mijn hart bonkte in mijn keel, maar ze waren nog zo jong: kinderen uit de buurt, nam ik aan, die inbraken in vakantiehuisen. Mijn laatste uur had nog niet geslagen.

'Wat de fuck?' De jongen zette zijn bierflesje neer, het meisje bleef vlak bij hem. De jongen schatte ik een jaar of twintig. Hij had een bermuda aan, half lange witte sokken, roze acne onder een beginnend baardje. Het meisje was nog een ukkie. Vijftien, zestien, witte benen met een blauwige weerschijn.

Ik probeerde zo veel mogelijk gezag uit te stralen, terwijl ik de onderkant van mijn t-shirt tegen mijn bovenbenen drukte. Toen ik zei dat ik de politie zou bellen, snoof de jongen ongelovig.

'Ga je gang.' Hij trok het meisje naar zich toe. 'Bel de politie maar. Weet je wat?' Hij pakte zijn mobieltje. 'Ik bel ze zelf wel.'

Van het ene moment op het andere zakte het scherm van angst in mijn borst.

‘Julian?’

Ik wilde in lachen uitbarsten – de laatste keer dat ik hem had gezien was hij dertien, mager en onvolgroeid. De enige zoon van Dan en Allison. Als een prinsje was hij van het ene celloconcours naar het andere gereden, geen afstand te groot. De leraar Mandarijn op donderdag, het zuurdesembrood en de kleverige vitaminedpillen, ouderlijke dekking tegen mislukking. Het had allemaal niet mogen baten en hij was uiteindelijk terechtgekomen op een wat mindere universiteit, in Longbeach of Irvine. Daar was iets voorgevallen, herinnerde ik me. Hij was van de universiteit getrapt, of misschien was het iets minder ergs: het advies om eerst een jaar *junior college* te doen. Julian was destijds een verlegen, overgevoelige jongen, die als de dood was voor autoradio’s en onbekend eten. Nu had hij iets hards, de tatoeages die waarschijnlijk onder zijn shirt verder kropen. Hij wist niet meer wie ik was, en waarom zou hij ook? Ik was een vrouw die buiten zijn seksuele belangstelling viel.

‘Ik logeer hier een paar weken,’ zei ik, me bewust van mijn onbedekte benen. Ik voelde me wat opgelaten dat ik er zo’n drama van maakte en met de politie had gedreigd. ‘Ik ben een vriendin van je vader.’

Ik zag dat hij zich inspande om me te plaatsen, mijn betekenis te bepalen.

‘Evie,’ zei ik.

Nog steeds niets.

‘Vroeger woonde ik in Berkeley. Vlak bij het huis van je celloleeraar. Weet je nog?’ Na de les kwamen Dan en Julian vaak even bij me langs. Julian die gulzig een glas melk dronk en staccato de poten van mijn tafel kaal trapte.

‘O, shit,’ zei Julian, ‘tuurlijk.’ Ik kon niet goed zeggen of hij me zich daadwerkelijk herinnerde of dat ik zojuist voldoende geruststellende details had geschetst.

Het meisje keek met een wezenloze uitdrukking naar Julian.

‘Het is in orde, schatje,’ zei hij en hij gaf haar een kus op haar voorhoofd – een onverwacht hoffelijk gebaar.

Julian glimlachte naar me en ik besepte dat hij dronken was, of misschien alleen stoned. Zijn gezicht was vlekkerig, zijn huid had een ongezonde glans, al barstte zijn chique opvoeding er dwars doorheen, als moedertaal.

‘Dit is Sasha,’ zei hij terwijl hij het meisje aanstootte.

‘Hi,’ piepte ze opgelaten. Ik was het onhandige van pubermeisjes vergeten: het verlangen naar liefde straalde zo openlijk van haar gezicht af dat het me in verlegenheid bracht.

‘En Sasha,’ zei Julian, ‘dit is...’

Julian had moeite om me scherp in beeld te krijgen.

‘Evie,’ zei ik maar vlug.

‘O ja,’ zei hij, ‘Evie. Jemig.’

Hij nam een slokje bier, het amberbruine flesje weerkaatste het schelle keukenlicht. Hij staaarde langs me heen. Liet zijn blik over de meubels gaan, de inhoud van de boekenkast, alsof dit mijn huis was en hij een buitenstaander. ‘God, je zult ook wel gedacht hebben dat we inbrekers waren of zo.’

‘Ik dacht dat jullie uit het dorp waren.’

‘Er is hier een keer ingebroken,’ zei Julian. ‘Toen ik klein was. We waren niet thuis. Het enige wat ze hadden meegenomen, waren onze surfpakken en een hele lading zeeoren uit de vriezer.’ Hij nam nog een slokje.

Sasha keek onafgebroken naar Julian. Ze had een afgeknipte spijkerbroek aan, veel te koud voor deze contreien, en een slobberig sweatshirt dat waarschijnlijk van hem was. De boorden van de mouwen zagen er afgekloven en nattig uit. Ze had zich lelijk opgemaakt, maar ik nam aan dat het vooral symbolisch bedoeld was. Ik zag dat ze nerveus werd van mijn blikken. Ik begreep haar angst. Toen ik zo oud was, wist ik me ook geen houding te geven. Ik was bang dat ik te snel liep, dat anderen mijn gêne en stijfheid konden zien. Alsof iedereen me constant observeerde en mijn tekortkomingen bijhield.

Ik vond Sasha wel erg jong. Te jong om hier met Julian te zijn. Ze leek te voelen wat ik dacht, want ze keek me met een verrassend minachtende blik aan.

‘Vervelend dat je vader niet heeft gezegd dat ik hier logeer,’ zei ik. ‘Ik kan in de andere kamer slapen als jullie het grote bed willen. Of als jullie alleen willen zijn, dan bedenk ik wel—’

‘Nee, joh,’ zei Julian. ‘Sasha en ik kunnen overal slapen, ja toch, schatje? En we zijn alleen maar op doorreis. We gaan naar het noorden. Een hasjtransportje,’ zei hij. ‘Dat doe ik ongeveer één keer per maand, van Los Angeles naar Humboldt.’

Het leek of Julian dacht dat ik hiervan onder de indruk zou zijn.

‘Ik handel er niet in of zo,’ ging hij verder, terugkrabbellend. ‘Ik vervoer het alleen. Het enige wat je daarvoor nodig hebt zijn een paar waterbestendige canvas tassen en een politiescanner.’

Sasha keek bezorgd. Zou ik ze niet aangeven?

‘Hoe ken je mijn vader ook alweer?’ vroeg Julian. Hij dronk zijn flesje leeg en opende een nieuw. Ze hadden een aantal sixpacks bij zich. Andere zichtbare etenswaren: het notengruis van studenten-haver, een ongeopend pakje zure matten, een oude verfrommelde zak waar fastfood in had gezeten.

‘We kennen elkaar uit L.A.,’ zei ik. ‘We hebben een tijdje samengewoond.’

Eind jaren zeventig hadden Dan en ik een flat gedeeld in Venice Beach. Venice met zijn armoedige straatjes en palmbomen die in de warme avondbries tegen de ramen schuurden. Ik leefde van de erfenis van mijn grootmoeders filminkomsten en probeerde onder-tussen mijn verpleegdiploma te halen. Dan wilde acteur worden. Maar het zat er niet in, dat acteren. In plaats daarvan trouwde hij met een vrouw uit een rijke familie en begon een bedrijfje in vegetarische diepvriesmaaltijden. Nu was hij de eigenaar van een huis in Pacific Heights dat de grote aardbeving had overleefd.

‘O, wacht, die vriendin uit Venice?’ Julian leek opeens wakkerder. ‘Hoe heet je ook alweer?’

‘Evie Boyd,’ zei ik, en zijn plotseling veranderende gezichtsuitdrukking verraste me: deels herkenning, maar ook oprechte interesse.

‘Wacht,’ zei hij. Hij haalde zijn arm van het meisje dat er zonder hem uitzag als een leeggelopen ballon. ‘Ben jij die ene vrouw?’

Misschien had Dan hem verteld hoe erg ik er op een gegeven moment aan toe was geweest. Die gedachte vond ik beschamend en in een reflex ging ik met mijn hand naar mijn gezicht. Een oude, gênante gewoonte die nog uit mijn puberteit stamde. Mijn manier om een puistje te camoufleren: een nonchalante hand tegen mijn kin, frunnikend aan mijn mond. Alsof dat niet de aandacht trok, het erger maakte.

Julian raakte opgewonden. ‘Zij heeft in een soort sekte gezeten,’ zei hij tegen het meisje. ‘Ja, toch?’ tegen mij.

In mijn maag opende zich een holte van angst. Julian hield zijn blik op me gericht, bijtend van verwachting. Hij haalde hortend, onregelmatig adem.

Ik was veertien die zomer. Suzanne was negentien. Er was een bepaald soort wierook die we brandden waarvan we slaperig en loom werden. Suzanne die voorlas uit een oude *Playboy*. De geile, lichtgevende polaroids die we veilig wegborgen en onderling ruilden als honkbalplaatjes.

Ik wist hoe makkelijk het kon gebeuren, het verleden opeens dichtbij, als de machteloze cognitieve verwarring die je ervaart bij een optische illusie. De sfeer van de dag die kon worden opgevoelen door een specifiek voorwerp: mijn moeders chifon sjaal; een vochtige opengesneden pompoen. Bepaalde schaduwpatronen. Zelfs de weerkaatsing van de zon in een witte motorkap kon bij mij een rimpeling veroorzaken, een kortstondige terugkeer naar vroeger. Op internet had ik gezien dat oude Yardley Slicker Dolly-setjes – de lipsticks waren inmiddels natuurlijk een uitgedroogde kruimelboel – voor bijna honderd dollar te koop werden aangeboden. Zodat volwassen vrouwen die chemische, muffe bloemengeur weer konden

ruiken. Zo sterk was het verlangen: mensen wilden gewoon bevestiging dat hun leven werkelijk had plaatsgevonden, dat degene die ze vroeger waren nog steeds vanbinnen bestond.

Er waren zoveel dingen die me terug konden halen naar die tijd. De scherpe smaak van sojasaus, de rooklucht in iemands haar, de groene heuvels die in juni blond kleurden. Een bepaalde configuratie van eikenbomen en rotsblokken, waargenomen uit mijn ooghoek, kon iets in me openbreken, en dan werden mijn handpalmen helemaal glad van de adrenaline.

Ik had weerzin bij Julian verwacht, misschien zelfs angst. Dat was de logische reactie. Maar zijn blik bracht me in verwarring. Hij bekeek me met iets van ontzag.

Hij had het ongetwijfeld van zijn vader gehoord. De zomer van de bouwvallige ranch, de zongebruinde peuters. De eerste keer dat ik er Dan over probeerde te vertellen was in Venice, op de avond dat de stroom was uitgevallen en we met kaarsen een apocalyptische intimiteit hadden gecreëerd. Hij was in lachen uitgebarsten. Mijn gedempte toon hoorde hij aan voor ingehouden hilariteit. Zelfs toen ik Dan had weten te overtuigen dat ik de waarheid sprak, was hij op hetzelfde ironische, kluchtige toontje doorgegaan over de ranch. Alsof het een horrorfilm was met knullige special effects, de hengelmicrofoon die in beeld hangt waardoor de slachtpartij een komedie wordt. Het was een opluchting om mijn betrokkenheid te kunnen bagatelliseren, mijn aanwezigheid netjes te verpakken in een systematisch geordende anekdote.

Het scheelde dat ik in de meeste boeken niet werd genoemd. Niet in de paperbacks met de bloederige omslagen of op de glanzende tijdschriftpagina's met foto's van de plaats delict. Evenmin in het minder populaire, maar accuratere verslag van de openbaar aanklager, dat vol stond met gore details, tot aan de onverteerde spaghetti die ze in de maag van het jongetje hadden aangetroffen. Het handjevol regels waarin ik wél werd genoemd, kwamen uit een stoffig, niet meer verkrijgbaar boek van een mislukte dichter, maar hij had

mijn naam verkeerd gespeld en geen verband gelegd tussen mij en mijn grootmoeder. Deze dichter beweerde trouwens ook dat de CIA pornofilms produceerde met een gedrogeerde Marilyn Monroe in de hoofdrol, films die aan politici en buitenlandse staatshoofden werden verkocht.

‘Dat is al zo lang geleden,’ zei ik tegen Sasha, maar die keek me blanco aan.

‘Nou,’ zei Julian vrolijk, ‘ik heb het altijd een mooi verhaal gevonden. Pervers maar mooi,’ zei hij. ‘Een ziekelijke expressie, maar wel een expressie. Een artistieke schepping. Om te creëren moet je eerst vernietigen, van die Hindoe-shit en zo.’

Ik beseftte dat hij mijn stomme verbazing aanzag voor instemming.

‘God, ik kan het me niet eens voorstellen,’ zei Julian. ‘Dat je zoiets in het echt meemaakt.’

Hij wachtte op mijn antwoord. Ik was versuft door de opdringende keukenverlichting; vonden zij het licht dan niet te fel? Ik vroeg me af of het meisje eigenlijk wel knap was. Haar tanden hadden een gelige tint.

Julian gaf haar een por met zijn elleboog. ‘Sasha heeft geen flauw idee waar we het over hebben.’

De meeste mensen kenden minstens één van de gruwelijke details. Je had studenten die zich met Halloween als Russell verkleedden, met ketchup op hun handen die ze uit de mensa jatten. Er was een blackmetalband die het hart voor de hoes van een album had gebruikt, hetzelfde woeste hart dat Suzanne op de muur van Mitch had getekend. Met het bloed van de vrouw. Maar Sasha was nog zo jong – hoe kon ze hier nu van hebben gehoord? En wat kon het haar schelen? Ze ging volkomen op in dat rotsvaste besef dat er buiten haar eigen belevingswereld niets was. Alsof alles maar één richting op kon, de jaren die je door een gang naar een kamer leidden waar je onvermijdelijke zelf wachtte: een embryo klaar voor de grote onthulling. Het trieste was dat je soms nooit in die kamer

terechtkwam. Dat je hele vervloekte leven, jaar in jaar uit, in een onbevredigend waas aan je voorbijtrok.

Julian streek over Sasha's haar. 'Daar was toen enorm veel om te doen. Geflipte hippies die een stel mensen in Marin County hadden afgeslacht.'

Ik zag een bekende gloed op zijn gezicht. Dezelfde opwinding die je aantrof bij mensen op de onuitroeibare internetfora. Allemaal meenden ze de wijsheid in pacht te hebben, namen hetzelfde betweterige toontje aan, goten een wetenschappelijk sausje over iets wat in wezen een beestachtige slachtpartij was geweest. Wat dachten ze te vinden tussen de alledaagse feiten? Alsof het uitmaakte wat voor weer het die dag was. Alle stukjes leken bij nadere bestudering van belang te zijn: welke radiozender in de keuken had opgestaan, het aantal en de diepte van de steekwonden. Het wisselende schaduwpatroon op die ene auto die over die ene weg reed.

'Ik ben maar een paar maanden met ze opgetrokken,' verklaarde ik. 'Het stelde niet zoveel voor.'

Julian leek teleurgesteld. Ik beeldde me de vrouw in die hij zag als hij naar me keek: het warrige haar, de zorgelijke komma's om haar ogen.

'Maar ik was daar wel vaak,' zei ik, 'dat klopt.'

Dat antwoord trok me direct weer terug in zijn interessesfeer.

Ik vertelde hem daarom maar niet dat ik wilde dat ik Suzanne nooit had ontmoet. Dat ik wilde dat ik veilig in mijn kamer in de droge heuvels bij Petaluma was gebleven, waar ik een boekenkast vol had met mijn favoriete kinderboeken in gouden band. En dat meende ik ook. Maar af en toe, als ik 's nachts de slaap niet kon vatten, schildte ik in de keuken voorzichtig een appel en liet de krul onder het glinsterende mes steeds langer worden. Het donker van het huis om me heen. Soms voelde het niet als spijt. Soms voelde het als een gemis.

Julian loodste Sasha naar de andere slaapkamer, alsof ze een dociele kudde tieners was. Voordat hij naar bed ging, vroeg hij of ik nog iets nodig had. Zijn vraag overrompelde me: hij deed me denken aan de jongens op school die van drugs altijd zo beleefd werden en actief. Die in hun roes braaf de gezinsafwas deden en gebiologeerd naar het magische zeepsop staarden.

‘Welterusten,’ zei Julian en hij maakte een geisha-buiginkje voordat hij de deur dichtdeed.

De lakens op mijn bed lagen in een knoedel, de angstlucht hing nog in de kamer. Wat had ik me aangesteld. Om zo bang te zijn. Maar ik had geen zin in de verbaasde blikken van naïeve buitenstaanders. Ik wilde niet dat iemand mijn verrotte innerlijk zag, ook niet onbedoeld. Op jezelf wonen had beangstigende kanten. Er was niemand die erop toezag dat je jezelf niet te buiten ging, dat je je primitieve lusten niet op allerlei manieren botvierde. Het was als een soort cocon die je om je heen had gesponnen, gemaakt van je hoogstpersoonlijke behoeftes en verlangens, die nooit in het normale menselijke leven waren ingepast.

Ik was nog steeds wat trillerig en het duurde even voordat ik rustig werd en mijn ademhaling tot bedaren had gebracht. Geen gevaar in huis, zei ik tegen mezelf, ik was veilig. Het leek opeens zo idioot, die stuntelige ontmoeting. Door de dunne muur heen hoorde ik hoe Sasha en Julian zich in de kamer naast me installeerden. De krakende vloer, kastdeuren die werden opengetrokken. Waarschijnlijk legden ze lakens op de kale matras. Schudden ze de jaren van opeengehoopt stof eruit. Ik stelde me voor dat Sasha de familiekiekjes op de plank bekeek. Julian als peuter met een reusachtige rode telefoon in zijn hand. Julian als jongen van elf of twaalf op een boot, walvissen spotten, zijn opgetogen gezicht gestriemd door het zout. Waarschijnlijk projecteerde ze die schattige onschuld nu op de bijna-volwassen man die zijn onderbroek omlaagtrok en uitnodigend naast zich op het bed klopte. De vlekkerige amateuris-

tische tatoeages die een spoor over zijn armen trokken.

Ik hoorde de matras kreunen.

Ik was niet verbaasd dat ze gingen neuken. Maar toen hoorde ik Sasha's stem, jammerend als een pornoster. Hoog en gesmoord. Wisten ze niet dat ik in de kamer ernaast lag? Ik ging met mijn rug naar de muur liggen en deed mijn ogen dicht.

Julian gromde.

'Ben jij een geile slet?' zei hij. Het hoofdeinde beukte tegen de muur.

'Nou?'

Achteraf bedacht ik dat Julian ongetwijfeld geweten moet hebben dat ik alles kon horen.

1969

Het was het einde van de jaren zestig, althans de zomer voor het einde, en zo leek het ook: een eindeloze, ongestructureerde zomer. In de Haight zag je overal op straat de in het wit geklede leden van de Process Church, die haverkleurige pamfletten uitdeelden. Dat jaar stond de jasmijn langs de wegen uitzonderlijk vol en geurig in bloei. Iedereen was gezond, gebronsd en uitbundig versierd, en als je dat niet was, kon je iets anders zijn: een maanwezen bijvoorbeeld, chiffon over de lampenkappen hangen, een ayurvedisch ontgiftingsdieet volgen waarbij je hele servies geel van de kurkuma werd.

Maar dat vond allemaal elders plaats, niet in Petaluma, met zijn lage bungalows en de huifkar die al sinds mensenheugenis voor het Hi-Ho Restaurant stond geparkeerd. De zongeblikerde zebrapaden. Ik was veertien maar leek veel jonger. Dat kreeg ik vaak te horen. Alleen Connie zei dat ik makkelijk voor zestien kon doorgaan, maar we vertelden elkaar wel meer leugens. Sinds ons twaalfde waren we dikke vriendinnen, Connie wachtte altijd als een geduldige koe voor mijn leslokaal. Al onze energie ging op aan het geëxalteerde vriendinnengedoe. Connie was mollig maar kleepte zich er niet naar, ze droeg korte bloesjes met Mexicaans borduursel en te strakke rokjes die pijnlijke striemen op haar bovenbenen achterlieten. Ik mocht haar op een vanzelfsprekende manier, zoals je ook nooit nadenkt over je eigen handen.

In september zou ik naar hetzelfde internaat gaan waar mijn moeder op had gezeten. Een oud klooster in Monterey, met een goed onderhouden campus en glooiende, gemaaide grasvelden. 's Ochtends

mistflarden en vlagen van de nabijheid van zout water. Het was een meisjesinternaat en ik moest een uniform aan: schoenen met platte hakken, geen make-up, een matrozenblouse met een donkerblauw stropdasje. Het was meer een purgatorium, omsloten door een stenen muur en bevolkt door brave, saaie meisjes met bolle gezichten. Padvindsters en toekomstige juffen die hier naartoe werden gestuurd om 160 woorden per minuut in steno te leren schrijven. Om elkaar de dromerige, enthousiaste belofte te doen bruid/meisje te zijn op elkaars sprookjeshuwelijk.

Mijn aanstaande vertrek dwong me tot een nieuwe, kritische blik op mijn vriendschap met Connie. Er vielen me opeens dingen op, haast tegen mijn wil. Dat Connie bijvoorbeeld zei: 'De beste manier om over een man heen te komen is onder een andere te gaan liggen', alsof we winkelverkoopsters in Londen waren in plaats van onervaren pubers op het platteland van Sonoma County. We likten aan batterijen om een metalige schok op onze tong te voelen, even sterk, werd beweerd, als één achttiende orgasme. Ik dacht niet graag na over hoe wij als duo op anderen overkwamen; waarschijnlijk als meisjes die alleen elkaar hadden. Van die seksloze, verstofte meubelstukken.

Elke dag na school verzonken we automatisch in ons gebruikelijke middagritueel. Uren die we verkwisten aan dringende zaken als het uitvoeren van Vidal Sassoons tip om je haar te verstevigen met een mengsel van rauwe eieren of om je mee-etters te verwijderen met het puntje van een gesteriliseerde naald. Het doorlopende project van meisje-zijn vereiste bijzondere, nauwgezette aandacht.

Als volwassene drong het pas tot me door hoeveel tijd ik had verbeuzeld. De overvloed en schaarste die we van de wereld konden verwachten, het aftellen in tijdschriften die ons op het hart drukten ons al een maand van tevoren voor te bereiden op de eerste schooldag.

Dag 28: breng een gezichtsmasker van avocado en honing aan.

Dag 14: bekijk je make-up in verschillend licht (buiten overdag, binnenshuis, 's avonds).

Vroeger was ik constant uit op aandacht. Mijn kleding moest liefde uitlokken, ik trok de hals van mijn truitjes zo laag mogelijk, staarde peinzend voor me uit in een openbare gelegenheid zodat een toevallige passant zou denken dat ik een erg diepzinnig persoon was. Als kind mocht ik een keer meedoen aan een hondenshow voor het goede doel. Ik moest rondjes lopen met een mooie, aangelijnde collie, die een zijden sjaaltje om zijn nek had. Ik had intens genoten van het geratificeerde optreden: dat ik naar onbekenden toe mocht om hun mijn hond te laten zien, dat ik lief en gemaakt mocht glimlachen als een winkelmeisje, en hoe leeg ik me voelde na afloop, toen niemand me meer zag staan.

Ik wachtte op iemand die me zou vertellen wat er goed aan me was. Later bedacht ik dat dat wellicht de reden was dat er zoveel meer vrouwen dan mannen op de ranch waren. Al die tijd dat ik mezelf had zitten voorbereiden, de artikelen waarin stond dat het leven eigenlijk een wachtkamer was totdat iemand je opmerkte. En de jongens gebruikten die tijd gewoon om zichzelf te worden.

Die dag in het park was de eerste keer dat ik Suzanne en de anderen zag. Ik was er op mijn fiets naartoe gereden, afgegaan op de rook van de grill. Niemand zei iets tegen me, behalve de man die met een verveeld, vochtig sissen de hamburgers in het vleesrooster drukte. De schaduwen van de eiken bewogen zich over mijn blote armen, mijn fiets lag op zijn zij in het gras. Toen een oudere jongen met een cowboyhoed per ongeluk tegen me aanliep, hield ik expres mijn pas in zodat hij nog een keer tegen me aan zou botsen. Het soort flirten dat meer iets voor Connie was, een precies uitgevoerde militaire operatie.

‘Kun je niet een beetje uitkijken?’ bromde hij. Ik wilde mijn excuses aanbieden, maar de jongen was al doorgelopen. Alsof hij totaal niet geïnteresseerd was in mijn antwoord.

De zomer lag als een gapend gat voor me: de rij dagen, de stoet uren, mijn moeder die als een vreemde door het huis zwalkte. Ik had

mijn vader een paar keer aan de telefoon gehad. Voor hem bleek het ook pijnlijk. Hij had me merkwaardig formele vragen gesteld, als een verre oom die me alleen van horen zeggen kent: Evie is veertien, Evie is klein van stuk. De stiltes tussen ons zouden oké zijn geweest als ze met verdriet of spijt waren gekleurd, maar het was erger: ik hoorde aan zijn stem hoe blij hij was dat hij weg was.

Ik ging in mijn eentje op een bank zitten, legde een servetje op mijn knieën en nam een hapje van mijn hamburger.

Het was een hele tijd geleden dat ik voor het laatst vlees had gegeten. Jean, mijn moeder, was sinds de scheiding, vier maanden eerder, opgehouden met vlees eten. Ze was wel met meer dingen opgehouden. Weg was de moeder die er altijd voor zorgde dat ik elk kwartaal nieuw ondergoed aanschafte, de moeder die mijn witte sokjes altijd zo lief tot een bolletje rolde. Die voor mijn poppen pyjamaatjes maakte die identiek waren aan de mijne, tot de parelmoeren knoopjes aan toe. Maar nu was het tijd om voor haar eigen leven te zorgen, en daar stortte ze zich met hetzelfde enthousiasme op als een scholier op een ingewikkelde wiskundesom. Elk vrij momentje was ze aan het rekken en strekken. Ze stond op haar tenen om haar kuitspieren te trainen. Ze brandde wierook die in aluminiumfolie zat verpakt en waarvan ik ging tranen. Ze dronk andere thee, gemaakt van aromatische boomschors, en slofte met een kopje ervan door het huis. Haar hand legde ze vaak verstrooid op haar keel alsof ze herstellende was van een ernstige ziekte.

De klacht was vaag, maar de behandeling gericht. Haar nieuwe vrienden adviseerden haar massages. Ze adviseerden totale ontspanning in het bromzoute water van een floating tank. Ze adviseerden E-meters, gestalttherapie, uitsluitend groenten met een hoog mineralengehalte die tijdens volle maan waren geplant. Ik vond het onvoorstelbaar dat mijn moeder hun raad opvolgde, maar ze luisterde naar iedereen. Verlangend naar een doel, een plan, ervan overtuigd dat het antwoord overal vandaan kon komen, uit de raarste hoeken, als ze maar haar oren en ogen openhield.

Ze zocht zo hard dat op een gegeven moment de zoektocht het doel werd. De astroloog in Alameda die haar aan het huilen maakte, omdat hij zei dat de stand van haar sterrenbeeld een ongunstige schaduw wierp. Een van de therapieën die ze volgde bestond uit met volslagen vreemden rondtollen in een gecapitonneerde kamer tot je iets raakte. Ze kwam thuis met vage verkleuringen onder haar huid, beurse plekken die zich tot de kleur van rauw vlees verdiepten. Ik zag dat ze haar blauwe plekken met een soort vertedering streedde. Toen ze me zag kijken, moest ze blozen. Ze liet haar haar blonderen, het stonk naar chemicaliën en plastic rozen.

‘Vind je het mooi?’ vroeg ze terwijl ze met haar vingers door de gekloofde punten kamde.

Ik knikte, al leek het of ze door de kleur aan geelzucht leed.

Ze bleef maar veranderen, elke dag weer. Kleine dingetjes. Ze kocht zelfgemaakte oorbellen van vrouwen uit haar praatgroep, kwam terug met bengelende primitieve stukjes hout in haar oren, om haar polsen rinkelende geëmailleerde armbanden met de licht-groene kleur van afterdinnermints. Ze maakte haar ogen op met een kohlpotlood dat ze eerst boven een aansteker hield. Als de punt zacht was geworden, trok ze er een opwaarts lijntje mee boven haar oog, zodat ze er slaperig en Egyptisch uitzag.

Voordat ze die avond uitging, kwam ze nog even mijn kamer in. Ze had een tomaatrode zigeunerblouse aan die haar schouders vrijliet. Ze trok de hele tijd de opkruipende mouwen naar beneden. Op haar schouders zat glitterpoeder.

‘Zal ik jouw ogen ook even opmaken, schat?’

Maar ik had nergens om heen te gaan. Wie kon het schelen of mijn ogen er groter of blauwer uitzagen?

‘Ik ben waarschijnlijk laat terug. Dus welterusten alvast.’ Mijn moeder bukte zich om me een kus op mijn kruin te geven. ‘We hebben het fijn, hè, zo met z’n tweetjes?’

Ze aaide me even en ze glimlachte zo breed dat haar gezicht leek te barsten. Het was duidelijk hoe graag ze bevestiging wilde. Ik voel-

de me ergens ook wel fijn, of misschien verwarde ik huiselijkheid met geluk. Want die was er altijd, ook als de liefde ontbrak – het vangnet van je familie, de zuiverheid van huis en haard. Je bracht onvoorstelbaar veel tijd thuis door, en misschien moest je ook niet meer wensen: dat gevoel van oneindige omsluiting, als het zoeken naar het begin van een rolletje plakband maar het nooit vinden. Er waren geen naden, geen onderbrekingen – alleen maar de bekende grootheden van je leven die zo met je versmolten waren dat je ze niet eens meer kon herkennen. Het gebutste bord met het wilgenmotief waarvan ik het liefst at zonder dat ik nog wist waarom. Het behang in de gang dat ik zo goed kende dat ik het niet eens aan een ander kon uitleggen – elke verschoten pluim van de pastelkleurige palmbomen, de verschillende karakters die ik elke afzonderlijke hibiscusbloem toedichtte.

Mijn moeder deed ook niet meer aan vaste eettijden, ze zette gewoon een vergiet met druiven in de gootsteen of ze bracht glazen potten misosoep met dille mee van haar macrobiotische kookclubje. Zeewiersalades die dropen van een misselijkmakende amberolie. ‘Als je hiermee elke dag ontbijt,’ zei ze, ‘heb je nooit meer last van puistjes.’

Ik kromp ineen, haalde vlug mijn vingers van de pukkel op mijn voorhoofd.

Mijn moeder hield met Sal, een oudere vrouw die ze uit de groep kende, tot diep in de nacht praat sessies. Sal stond altijd klaar voor mijn moeder en kwam op de gekste uren langs, hopen op een of ander drama. Ze droeg tunieken met opstaande kraagjes en haar kortgeknipte grijze haar liet haar oren vrij, zodat ze eruitzag als een oud jongetje. Mijn moeder had het met Sal over acupunctuur, over het stromen van energie door de meridianen. De stand van de sterren.

‘Ik heb gewoon meer ruimte voor mezelf nodig,’ zei mijn moeder. ‘Er wordt zoveel van je geëist, vind je ook niet?’

Sal verschoof haar dikke achterwerk en knikte. Gehoorzaam als een circuspaardje.